

LES NOVES TECNOLOGIES

Uns 40 ajuntaments gironins han posat internet sense fils a l'abast dels veïns

Les tecnologies Wi-Fi i pre-WiMAX estan arribant a tot arreu a través de les infraestructures municipals

RAMON ESTÉBAN / Girona
● En cosa de pocs mesos, centenars d'habitats de les comarques gironines de pobles mitjans i petits han accedit per primer cop a internet gràcies a una infraes-

tructura que els ofereix l'Ajuntament. La iniciativa està eliminant l'anomenada «esquerda digital» que amenaça les zones menys poblades de perdre el tren dels avenços en matèria de noves tecnologies,

que generalment només són a l'abast de les ciutats. Ho ha fet possible la tecnologia Wi-Fi (i més recentment, la pre-WiMAX) de connexió sense fils, distribuïda a un preu molt assequible des d'una o més

antenes d'edificis públics. En algun punt concret de la demarcació, a la plaça Major de Banyoles i al parc de l'Estació de Llagostera, per exemple, l'accés a internet és obert a tothom i gratuït.

Del 2003 ençà, el mapa de l'accés a internet a la demarcació ha fet un canvi radical i probablement d'aquí a un parell d'anys més en tot el territori es podran establir connexions sense fils. La Generalitat està aplicant per fases el programa Banda Ampla Rural (BAR), però mentrestant molts municipis s'han anat espavilant pel seu compte, fins al punt que internet ha esdevingut un servei més que s'ofereix des de la Casa de la Vila. La voluntat dels consistoris, les ajudes institucionals (sovint, de la Diputació o els consells comarcals) i l'existència d'empreses que s'han especialitzat en el muntatge i la gestió dels equips fan possible que es disposi d'internet sense fils a uns preus raonables (en algun cas, per 6 euros al mes) en llocs on no arriben les ofertes i les infraestructures que sí que tenen les ciutats (el cable, posem per cas).

Simplificant molt, l'Ajuntament contracta l'arribada del senyal (per satèl·lit, o bé per radioenllaç o per ADSL) i el distribueix pel municipi. El cas de Llagostera il·lustra el de moltes poblacions: l'Ajuntament pagava una factura elevada d'ADSL perquè tenia una connexió en moltes oficines. Per estalviar despeses, va provar de tenir una xarxa local. Ara rep el senyal en un sol punt i el reparteix als ordinadors municipals. El pas següent —explica el regidor Josep Sánchez— va consistir a fer que se'n beneficiessin els veïns en general. A més, han convertit el parc de l'Estació en un espai on s'aconsegueix l'accés lliure i gratuït a internet amb un portàtil. En

indrets turístics ja han pensat també en els forasters. És el cas de Torroella de Montgrí-l'Estartit, on la xarxa està en període de proves, i aquest estiu vendran abonaments als turistes que vulguin utilitzar el servei.

La instal·lació i el manteniment no els sol portar a terme el mateix Ajuntament, sinó que s'encarreguen a una empresa. Megatró, de Cornellà del Terri, i Aeris Navigo, de Girona, són les que dominen el mercat de les comarques gironines.

Tot i que ja s'han cobert més de

Un usuari d'internet comparteix la plaça banyolina amb gent gran que pren el sol. / R.E.

Cassà de la Selva, el municipi pioner

● A les comarques de Girona, el primer Ajuntament que va distribuir el senyal d'internet als seus veïns va ser el de Cassà de la Selva. Alguns consistoris que ara també donen aquest servei van agafar de model aquest poble del Gironès. Es va començar a instal·lar el 2003 i ara ja hi ha més de 700 habitatges connectats a la xarxa per un sistema sense fils. Nou antenes situades en punts estratègics ho fan possible. Pel fet que les antenes estan situades en llocs elevats —com ara el campanar de l'església—, el senyal arriba també a la majoria de places i carrers del centre, segons explica el regidor Sergi Baulida, impulsor del projecte. L'accés està reservat als veïns de Cassà. Si s'hi està empadronat, es té dret a la paraula clau que permet connectar-s'hi. Com passa a la plaça Major de Banyoles, un programari selecciona els usos que es van donant a la connexió perquè tinguin prioritat els que fan servir el correu electrònic o consulten pàgines web.

La plaça Major de Banyoles

● Si hi ha un lloc a les comarques gironines on la irrupció de les noves tecnologies contrasta més amb l'entorn, aquest és la plaça Major de Banyoles, un recinte d'origen medieval. Coincidint amb la remodelació urbanística del barri, el setembre de l'any passat l'Ajuntament va dotar-la amb el servei de connexió a internet pel sistema pre-WiMAX. És totalment obert i gratuït. L'única restricció és d'horari, ja que funciona de les deu del matí a les vuit del vespre. «Estem molt contents de l'ús que se'n fa», comenta el tinent

d'alcalde Joan Julià, impulsor de la iniciativa, referint-se al fet que cada cop és més freqüent veure gent —generalment jove— amb un portàtil a les terrasses dels bars o als bancs de la plaça. El servei es regeix amb un programari que destria segons quins usos, i deixa a la cua dels que es connecten aquells que volen baixar-se una pel·lícula, per exemple. «El que pretenem és que la plaça es faci servir per navegar i per consultar el correu electrònic», diu Julià. En el projecte de rehabilitació integral del barri de la Farga, es preveu un espai amb aquest servei.

Què és el Wi-Fi? I el WiMAX?

● El mot Wi-Fi correspon a l'expressió en anglès *Wireless Fidelity* i es refereix a la interconnexió entre equips informàtics i l'accés a internet sense necessitat de cables. Aquest any es compleix el desè aniversari de la seva implantació. Es va crear a l'Institut d'Enginyers Elèctrics i Electrònics dels EUA per competir amb la tecnologia Bluetooth que poc abans havia aconseguit la companyia sueca Ericsson. Hi ha diverses modalitats de Wi-Fi, tot i que la més estesa —la que s'instal·la en domicilis particulars i recintes públics de reduïdes dimensions— correspon a la que tècnicament es coneix com a 802.11b. Ofereix

una cobertura d'uns pocs centenars de metres. El WiMAX (de *Worldwide Interoperability Microwave Access*), d'implantació més recent, és una alternativa al Wi-Fi. Té una capacitat de transport de dades molt més gran i una cobertura molt més àmplia (en teoria, fins a 70 km). Els experts auguren que el futur és el WiMAX, almenys quan es tracta d'un servei d'abast municipal.

Quant a espais públics, la transmissió sense fils té tot just cinc anys. L'any passat es va calcular que, a tot el món hi havia més de 100.000 emissors del senyal. Tenint en compte que aquesta xifra suposava el doble de l'any anterior, és

possible que en aquests moments la quantitat esmentada estigui àmpliament superada. Els EUA era el lloc on n'hi havia més (37.000), seguit del Regne Unit (13.000). És fàcil connectar el portàtil a la xarxa sense cables en espais públics de grans ciutats asiàtiques com ara Seül, Tòquio i Singapur, així com la nord-americana San Francisco. A Europa, les capitals amb més Wi-Fi o WiMAX en llocs públics són Londres i París. Però dels 100.000 emissors del 2006 tan sols uns 8.000 eren totalment gratuïts. La majoria estaven instal·lats en hotels, restaurants i aeroports, on se sol cobrar pel servei, encara que sigui de manera simbòlica.

En alguns espais s'indiquen els punts d'accés a Wi-Fi amb senyals com aquest de l'aeroport de Barcelona

40 municipis, a les empreses del ram els queda encara molta feina. D'una banda, hi ha territoris que encara no han implantat el servei (al Ripollès el tindran a curt termini, segons informa el conseller comarcal Ramon Cortina), i d'altra banda, els avenços tecnològics obliguen de tant en tant a fer canvis, com ara substituir el Wi-Fi pel pre-WiMAX.